

st 19/6, 19³⁰ hod.

Hustopeče

evangelický kostel

Matouš Zuka1

klavír

program

Bedřich Smetana (1824–1884)

Sonáta pro klavír g moll

Sostenuto

Adagio

Scherzo. Vivace

Finale

Vítězslava Kaprálová (1815–1940)

Dubnová preludia op. 13

Allegro ma non troppo

Andante

Andante semplice

Vivo

Bohuslav Martinů (1890–1959)

Osm preludií H 181

En forme de Blues. Poco andante

En forme de Scherzo. Vivo

En forme d' Andante. Adagio

En forme de Danse. Allegro vivo

En forme de Capriccio. Allegretto

En forme de Largo. Lento

En forme d' Etude. Presto

En forme de Fox-Trot. Allegro

V letech 1842–1947 studoval **Bedřich Smetana** (1824–1884) v Praze u uznávaného učitele Josefa Proksche. Z tohoto období pochází klavírní *Sonáta g moll*, jediná Smetanova skladba tohoto druhu. Jako závěrečná skladba kompozičního školení u Proksche zároveň znamenala pro Smetanu utvrzení vlastní orientace a charakteru hudebních myšlenek. Ověřil si na ní umění stavby hudební formy a možnosti její transformace a v tomto smyslu tvoří východisko jeho další tvorby. Některé motivy sonáty se promítly do *Šesti charakteristických skladeb* op. 1, které vznikly nedlouho nato, téma finální věty uplatnil Smetana později v závěrečné větě svého *Klavírního tria g moll* op. 15 z roku 1855, také koncepce formy obou děl vykazuje podobnosti. Základní téma *Sonáty g moll* lze s odstupem téměř dvaceti let rozpoznat ve skicách k opěře *Dalibor* jako téma Milady.

Skladatelka a dirigentka **Vítězslava Kaprálová** (1815–1940) uvedla základní fakta ve vlastnoručně sepsaném životopise, který formulovala pro účely festivalu Mezinárodní společnosti pro soudobou hudbu roku 1938 v Londýně, na němž byla uvedena její *Vojenská symfonietta*. Psala o sobě, že jako čtrnáctiletá nastoupila na brněnskou konzervatoř, roku 1935 absolvovala její oddělení skladby a dirigentské oddělení. „Poté navštěvovala mistrovskou školu kompoziční u prof. dr. Vít. Nováka v Praze, kterou absolvovala po dvou letech, to jest r. 1937. V Praze rovněž navštěvovala kursy prof. Václava Talicha (dirigentské). Nyní studuje v Paříži [...], a to u prof. Ch. Muncha dirigentský obor, mimo to běře hodiny komposice u B. Martinů.“ Mladá skladatelka také uvedla soupis svých dosavadních skladeb, „z nichž většina byla už provedena“. *Dubnová preludia* op. 13 zazněla poprvé v Praze 5. října 1937 v interpretaci Dagmar Šetkové na koncertě spolku Přítomnost a psalo se o nich jako o díle už hotové skladatelky. Autorka cyklus věnovala Rudolfovi Firkušnému, který jej roku 1940 provedl v Paříži. Toho roku se ale život teprve pětadvacetileté Kaprálové, velké naděje české hudby, předčasně uzavřel.

Osm preludií Bohuslava Martinů (1890–1959) vzniklo v Paříži roku 1929. Skladatel je věnoval Charlotte Quennehen, své příští manželce, a následujícího roku je vydavatelství Alphone Leduc

vydalo tiskem. Jednotlivé části kombinují nejrůznější stylové prvky hudby romantické i moderní, krajní věty je možno chápat jako ohlas skladatelova „jazzového období“. Různorodost cyklu svědčí o skladatelově zaujetí v hledání výrazu, který měl odpovídat formě a názvu jednotlivých skladeb – nebo možná také o opačném postupu, hledání vhodného názvu pro skladby, které v některých případech působí jako skici, osobité miniatury, hudební aforismy. Spojení do cyklu není náhodné, preludia jsou seřazena na základě tempových a výrazových kontrastů. V Praze zaznělo *Osm preludií* poprvé 18. dubna 1939 v provedení Václava Holzknechta v sále Francouzského ústavu na „Večeru ze skladeb Bohuslava Martinů“ – tedy měsíc po okupaci Československa, v době, kdy skladatel těžce prožíval zprávy z domova a ještě netušil, že už vlast nikdy neuvidí.

Vlasta Reittererová

Matouš Zukal patří dnes k nejzajímavějším představitelům mladé pianistické generace. Po absolvování Gymnázia a Hudební školy hl. m. Prahy ve třídě Jitky Němcové studoval u Iva Kahánka na Pražské konzervatoři a poté přešel do jeho třídy na Akademii múzických umění v Praze. V současné době pokračuje na této škole u Iva Kahánka a Jana Bartoše v magisterském studiu.

Má za sebou řadu vítězství v klavírních soutěžích, zvítězil mj. v roce 2019 v soutěži Nadace Bohuslava Martinů, kde také obdržel cenu pro nejlepšího účastníka. V roce 2021 stal laureátem prestižní mezinárodní klavírní soutěže Pražské jaro, v níž získal 2. cenu, cenu Nadace Gideona Kleina a cenu Českých center.

Pravidelně koncertuje doma i v zahraničí. Zúčastnil se mj. festivalů Smetanova Litomyšl, Dvořákova Praha nebo Mladá Praha. Matouš se rovněž aktivně věnuje komorní hře. V letech 2019–2023 byl členem Akademie komorní hudby, vedené violoncellistou Tomášem Jamníkem. Účastní se pravidelně mistrovských kurzů a konzultuje u významných osobností, jako jsou kupř. sir András Schiff, Lukáš Vondráček, Boris Giltburg, Francesco Piemontesi či Leif Ove Andsnes.